

UWAGI W RAMACH UZGODNIEN Z KOMISJĄ WSPÓLNĄ RZĄDU I SAMORZĄDU TERYTORIALNEGO

Informacja o projekcie:

Tytuł	Projekt ustawy o jawności życia publicznego
Autor	Minister członek Rady Ministrów Koordynator Służb Specjalnych
Projekt z dnia	23.10.2017

Informacje o zgłaszającym uwagi:

Urząd	-----
Organizacja samorządowa	Związek Powiatów Polskich
Osoba do kontaktu	Bernadeta Skóbel; Monika Małowiecka
e-mail	bs@zpp.pl ; mom@zpp.pl
tel.	18 477 86 00; 22 656 63 34

Uwagi:

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
1.	Uwaga ogólna dotycząca zmian w zakresie dostępu do informacji publicznej	Projekt w większości powtarza obowiązujące przepisy w zakresie dostępu do informacji publicznej, nie usuwając wątpliwości w zakresie praktycznego stosowania tych przepisów, od wielu lat sygnalizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego. W projekcie ustawy nadal brakuje jasnych przepisów proceduralnych, chociażby w zakresie: postępowania z wnioskami anonimowymi, wezwania do uzupełnienia danych lub do wniesienia opłaty w przypadku wniosków anonimowych, (dotyczy w przypadku, gdy informacja nie może zostać udzielona niezwłocznie na wniosek pisemny), zasad postępowania z wnioskami złożonymi (strona jednym wnioskiem żąda różnych			

Wypełniony formularz należy przestać na adres: kwrist@mac.gov.pl w formacie umożliwiającym edycję.

Plik należy zapisać np.: MRiRW PROW - woj.zachodniopomorskie; MŚ udostępnianiu inf. o środowisku – m.Kraków.

		danych, w różnej formie, częściowo obejmujących dane ustawowo chronione).			
2.	Art. 2 ust. 1 pkt 1	<p>Obecna definicja dokumentu urzędowego zawarta w art. 6 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej i powtórzona w projekcie ustawy o jawności życia publicznego jest zbyt szeroka i nie uwzględnia faktu, iż nie każdy dokument podpisany przez osobę pełniącą funkcję publiczną i złożony do akt sprawy będzie miał charakter dokumentu, któremu będzie można nadać status oficjalności lub uznać za dokument o charakterze urzędowym (również dokumenty nie będące wyrazem stanowiska organu). Nowe przepisy winny być tak skonstruowane aby uwzględnić dotychczasowy dorobek doktryny i judykatury.</p>	<p>Definicja dokumentu urzędowego w powiązaniu z art. 7 pkt 4 lit. a wskazuje, że wszelkie dokumenty zawierające podpis jakiejkolwiek osoby pełniące funkcje publiczne w ramach posiadanych kompetencji (które nie muszą obejmować wszakże uprawnienia do działania w imieniu organu) i złożone do akt sprawy będą podlegały udostępnieniu w trybie ustawy o jawności życia publicznego. W konsekwencji oznacza to, że udostępnieniu będą podlegały np. opinie prawne sporządzone przez radcę prawnego zatrudnionego w organie rządowym lub samorządowym np. na potrzeby postępowania sądowego. Dotychczas w literaturze i orzecznictwie wskazywano, że waloru informacji publicznej nie można przypisać opinii prawnej sporządzonej na potrzeby organu, jeżeli ma służyć w postępowaniu w konkretnej sprawie, dotyczącej interesu prawnego podmiotu, który ten organ reprezentuje. W drodze ustawy o dostępie do informacji publicznej niedopuszczalne jest pozyskiwanie informacji co do prawnych argumentów uzasadniających stanowisko przeciwnika procesowego (zob. I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska "Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz" wyd. 2,</p>		

			<p>LexisNexis, Warszawa 2012, str. 119). Podobnie w wyroku z dnia 16 czerwca 2009 r. w sprawie o sygn. I OSK 89/09 (publ. w CBOIS) Naczelny Sąd Administracyjny trafnie przyjął, że "nie każda opinia prawna sporządzona przez organ administracji publicznej posiada walor informacji publicznej. O zakwalifikowaniu opinii prawnej do dokumentów podlegających udostępnieniu w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej decyduje cel w jakim została opracowana. Opinia prawna sporządzona na użytek organu administracji publicznej w przedmiocie zasadności wszczęcia w przyszłości postępowania w konkretnej sprawie cywilnej, nie stanowi informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.". (patrz także wyrok NSA z dnia 11.01.2013r., sygn.I OSK 2267/12, publ. CBOSA).</p> <p>Podobna sytuacja może mieć miejsce w odniesieniu np. do prowadzonych prac legislacyjnych. W doktrynie wskazuje się, że na etapie uzgadniania ostatecznego brzmienia projektu przyszłego aktu prawnego przed jego oficjalnym skierowaniem do procedowania, organ w procesie podejmowania swoich rozstrzygnięć musi mieć zagwarantowaną pewną sferę swobody i dyskrekcji, w ramach której może gromadzić informacje, rozważać różne, często odmienne rozwiązania, sporządzać projekty</p>		
--	--	--	---	--	--

			<p>dokumentów czy też w sposób całkowicie nieoficjalny utrwaląc przebieg spotkań i dyskusji nad wyborem najlepszego z rozwiązań (l. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz, Warszawa 2012, s. 58-59).</p> <p>Wreszcie także w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjęto, że dokumenty wewnętrzne podlegają wyłączeniu z szerokiego zakresu przedmiotowego informacji publicznej. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego dokumenty wewnętrzne to informacje o charakterze roboczym (zapiski, notatki), które zostały utrwalone w formie tradycyjnej lub elektronicznej i stanowią pewien proces myślowy, proces rozważań, etap wypracowywania finalnej koncepcji, przyjęcia ostatecznego stanowiska przez pojedynczego pracownika lub zespół. W ich przypadku można bowiem mówić o pewnym stadium na drodze do wytworzenia informacji publicznej. Służą one wprawdzie realizacji jakiegoś zadania publicznego, ale nie przesądzają o kierunkach działania organu. Dokumenty takie służą wymianie informacji, zgromadzeniu niezbędnych materiałów, uzgadnianiu poglądów i stanowisk (por. wyrok TK z dnia z dnia 13 listopada 2013 r., sygn. akt P 25/12, OTK-A 2013, nr 8, poz. 122).</p>		
3.	Art. 2 ust. 1 pkt 2	Art. 2 ust. 1 pkt 2 Konieczność doprecyzowania	Obecnie obowiązująca definicja jest zbyt szeroka i pozostawia zbyt		

		<p>definicji „informacji publicznej”, brak definicji „sprawy publicznej”;</p> <p>W szczególności w ustawie konieczne jest wprowadzenie przepisów wskazujących jakich informacji nie uznaje się za informacje publiczne, w szczególności informacje prywatne będące w posiadaniu organu, informacje o charakterze roboczym oraz ich zdefiniowanie w ustawie.</p>	<p>daleką swobodę interpretacyjną. Jak wskazuje orzecznictwo sądów za informacje publiczną uznawane są informacje mające niewiele wspólnego z interesem publicznym. Dzieje się tak z uwagi na odwołanie się definicji do instytucji „sprawy publicznej”, która nie jest zdefiniowana ustawowo. Powoduje to, że pojęcie „informacji publicznej” jest de facto formułowane nie przez ustawodawcę, a przez sądy na potrzeby danej sprawy. Brak definicji implikuje dalsze problemy ze stosowaniem ustawy, w tym związane z ewentualną odpowiedzialnością karną za nieudostępnienie informacji publicznej.</p>		
4.	Art. 2 ust. 1 pkt 2	<p>Nie jest jasne czy posiadanie np. zbioru 200 książek (każda o średniej wartości 50 zł) czy 300 płyt kompaktowych (każda o średniej wartości 35 zł) będzie wymagało wpisania takiej kolekcji do oświadczenia majątkowego.</p>	<p>Definicja kolekcji jest mało czytelna, poprzez użycie sformułowania „w szczególności”</p>		
5.	Art. 2 ust. 1 pkt 9 w zw. z 8 ust. 2 pkt 1	<p>W odniesieniu do projektowanych przepisów w zakresie udostępniania informacji publicznej i ograniczenia prawa do prywatności względem osób pełniących funkcje publiczne definicja przejęta z kodeksu karnego jest zbyt szeroka. Wnosimy o korektę przepisów w odniesieniu do osób, których dane nie będą korzystały z ochrony prawa do prywatności, poprzez odwołanie się do katalogu osób pełniących funkcje publiczne zawartego w art. 40 projektu ustawy.</p>	<p>Obecnie w orzecznictwie sądów administracyjnych można dostrzec rozbieżność w zakresie interpretacji pojęcia osoby pełniącej funkcję publiczną. Część orzecznictwa poszła w kierunku odwołania się do katalogu osób pełniących funkcje publiczne zawartego w przepisach o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej, część sądów odwołuje się do definicji zawartej w kodeksie karnym. W naszej ocenie winna mieć zastosowanie pierwsza praktyka.</p>		

			<p>Zgodnie z art. 51 ust. 2 Konstytucji RP władze publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym.</p> <p>Przy przyjęciu definicji osoby pełniącej funkcje publiczne z kodeksu karnego informację publiczną będą stanowiły dane np. o zarobkach nauczycieli zatrudnionych w szkołach publicznych, nie zajmujących żadnych „funkcyjnych” stanowisk. W naszej ocenie obowiązek udostępniania informacji o pracowniku winien dotyczyć osób sprawujących funkcje o charakterze władczym, które mają realny wpływ na podejmowanie decyzji lub wydatkowanie środków publicznych.</p>		
6.	Art. 4 ust 1 art. 5 ust. 1 pkt 1	<p>O ile w przypadku informacji publicznych prostych, wskazanie interesu prawnego czy faktycznego jest zbędne, o tyle w przypadku złożonych wniosków o udostępnienie informacji publicznych, które często wiążąc się z faktycznym wytworzeniem przez podmiot zobowiązany jakościowo nowej informacji, wskazanie interesu prawnego, faktycznego lub publicznego w naszej ocenie winno być koniecznością. Na marginesie jest tu zauważalna kolizja z art. 6 ust. 4 – jeżeli informację publiczną w celu udostępnienia należy dopiero przetworzyć, trudno mówić o informacji będącej w posiadaniu podmiotu zobowiązanego do jej udostępnienia.</p>	<p>Obecnie obok ustawy o dostępie do informacji publicznej obowiązują przepisy ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Wskazana ustawa definiuje pojęcie „ponownego wykorzystywanie informacji sektora publicznego” przez które należy rozumieć wykorzystywanie przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, zwane dalej "użytkownikami", informacji sektora publicznego, w celach komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż pierwotny publiczny cel, dla którego informacja została wytworzona. Ustawa ta określa również tryb</p>		

			<p>udostępnienia takich informacji. Obecnie regulacje zawarte w ustawie o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego są w niewielkim stopniu wykorzystywane. Osoby zainteresowane uzyskaniem informacji wolą korzystać z trybu z ustawy o dostępie do informacji publicznej. Po zniesieniu ograniczeń w zakresie możliwości uzyskania informacji publicznych przetworzonych, można spodziewać się, że stan ten będzie się pogłębiał. Należy również nadmienić, że w OSR projektu ustawy nie oszacowano skutków finansowych zniesienia ograniczenia w zakresie dostępu do informacji publicznej przetworzonej (wielogodzinne, a w ekstremalnych przypadkach wielodniowe angażowanie pracowników w proces zebrania i przetworzenia danych żądanych przez wnioskodawcę).</p>		
7.	Art. 7	<p>Wzorem obecnie obowiązujących przepisów należy rozdzielić wskazanie danych, które traktujemy jako dane publiczne od danych udostępnianych obowiązkowo w BIP. Dotyczy to w szczególności danych, o których mowa w pkt 7 lit. a tiret 1 – treść aktów administracyjnych i innych rozstrzygnięć. Obecne brzmienie wprowadzenia do wyliczenia literalnie wskazuje na konieczność umieszczenia danych w BIP i pozostaje w kolizji z art.11 ust. 3.</p>	<p>Postępowania administracyjne mają charakter powszechny i dotyczą wszystkich obywateli. Trudno wyobrazić sobie realizację obowiązku zamieszczania na stronach BIP przykładowo wszystkich decyzji administracyjnych w zakresie przyznawania świadczeń rodzinnych, świadczenia wychowawczego, świadczeń z zakresu pomocy społecznej, decyzji nakazowych w zakresie podatków lokalnych. W przypadku pozwoleń na budowę załącznikiem do decyzji jest projekt budowlany. Abstrahując od kwestii czy ujawnianie projektów</p>		

			<p>budowlanych nie będzie stanowiło zagrożenia dla obywateli, pojawia się pytanie o środki techniczne umożliwiające digitalizację danych oraz koszty z tym związane. W wielu przypadkach zamieszczanie takich informacji będzie prowadziło do naruszenia przepisów w zakresie ochrony danych osobowych (w szczególności w zakresie danych wrażliwych). Wskazana regulacja jest ponadto niezgodna z art. 27 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych. Jeżeli dane takie miałyby być zanonimizowane zwracamy uwagę na brak oszacowania w OSR kosztów pracy osób, które miałyby dokonywać anonimizacji.</p>		
8.	<p>Art. 8 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 1 -3 w części dotyczącej ochrony prawa do prywatności</p>	<p>Po pierwsze ustawa powinna jednoznacznie rozstrzygać w jakich sytuacjach winno nastąpić wydanie decyzji odmawiającej udzielenia informacji ze względu na ochronę prawa do prywatności a w jakich udzielenie informacji po uprzedniej anonimizacji danych. Wątpliwości budzi regulacja zawarta w ust. 2, która de facto sprowadza się do pełnej jawności danych zawartych we wskazanych dokumentach.</p>	<p>Z uwagi na ubogość przepisów proceduralnych oraz faktyczne zastąpienie ustawodawcy w tym zakresie przez sądy administracyjne (orzeczenia sądu nie stanowią źródła powszechnie obowiązującego prawa w Polsce), uzupełnienie przepisów w tym zakresie jest konieczne. Projektowane brzmienie przepisów wskazuje, że w przypadku informacji o osobach pełniących funkcje publicznej, umów cywilnoprawnych oraz postępowań administracyjnych przepisy o ochronie prawa do prywatności nie będą miały zastosowania, co oznacza, że ujawniane będą m.in. adresy zamieszkania stron postępowań administracyjnych, uzasadnienia często zawierające dane o wysokim stopniu wrażliwości (np. w</p>		

			<p>przypadku decyzji przyznających świadczenia dla dzieci na rzecz dzieci umieszczonych w pieczy zastępczej). Również w przypadku umów cywilnoprawnych może dojść do naruszenia konstytucyjnego prawa do ochrony prawa do prywatności. Pozostając przy systemie pieczy zastępczej będzie możliwe pozyskanie w ten sposób danych zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych asystentów rodziny, rodzin zastępczych czy prowadzących rodzinne domy dziecka. Podobnie w przypadku ośrodków pomocy społecznej będą to np. umowy cywilnoprawne zawierane z osobami fizycznymi świadczącymi np. usługi opiekuńcze na rzecz mieszkańców.</p>		
9.	Art. 8 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 1 -3 w części dotyczącej tajemnicy przedsiębiorcy	Wątpliwości budzi regulacja zawarta w ust. 2, która de facto sprowadza się do pełnej jawności danych zawartych w umowach (tymczasem integralną część umowy mogą stanowić dane objęte tajemnicą).	Projektowane brzmienie przepisów wskazuje, że w przypadku informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, umów cywilnoprawnych oraz postępowań administracyjnych przepisy o ochronie tajemnicy przedsiębiorcy nie będą miały zastosowania		
10.	Art. 9	Nie do końca zrozumiała jest idea tworzenia rejestru umów we wskazanym kształcie i zamieszczania ich na stronie BIP.	Dane dotyczące umów, do których zastosowanie mają przepisy Prawa zamówień publicznych, publikowane są w Biuletynie zamówień publicznych. Dane dotyczące wydatków finansowanych ze środków UE są przekazywane instytucjom pośredniczącym oraz zamieszczane w systemie informatycznym. Ponownie zwracamy uwagę, że publikowanie na stronie BIP		

			wskazanych danych będzie prowadziło do ujawnienia danych zwykłych obywateli np. świadczących na rzecz jednostek samorządu terytorialnego typowych czynności o charakterze usługowym.		
11.	Art. 16	Ustawa powinna jednoznacznie rozstrzygać tryb postępowania z wnioskami ustnymi w przypadku, w którym nie ma możliwości niezwłocznego udzielenia informacji lub strona winna uzyskać decyzję odmowną (w przypadku wniosku ustnego dane podmiotu wnioskującego często nie są znane). Można tutaj posiłkować się przepisami KPA w zakresie sporządzenia protokołu.	Zarówno obecne jak i projektowane przepisy w lakoniczny sposób regulują kwestie postępowania z wnioskami o udzielenie informacji. Adresatami przepisów są podmioty zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej. W państwie prawa nie powinna być dopuszczalna sytuacja, w której luki legislacyjne są uzupełnienia w drodze orzecznictwa.		
12.	Art. 16	We wskazanym przepisie brakuje przepisów o formie i wymogach w zakresie wniosków składanych w formie innej niż pisemna. W szczególności wskazujemy na konieczność jednoznacznego rozstrzygnięcia zasad postępowania z wnioskami anonimowymi (brak możliwości wezwania do uzupełnienia danych w trybie KPA, brak możliwości nałożenia opłat czy wydania decyzji administracyjnej). Ponadto pracownicy samorządowi co raz częściej sygnalizują problem zgłaszania zapytań o sprawy publiczne za pomocą serwisów społecznościowych. W przypadku informacji, które mogą być udzielone niezwłocznie nie ma problemu. Problem pojawia się w sytuacji, gdy wpis w serwisie stanowi wniosek dotyczący danych	Brak regulacji prawnych.		

		chronionych np. ze względu prawo do prywatności. Ponadto ustawodawca winien uregulować kwestie wniosków, które systemy informatyczne kwalifikują jako spamy lub wiadomości potencjalnie niebezpieczne dla odbiorcy.			
13.	Art. 19 ust. 2 i 3	W przypadku wniosków anonimowych nie ma możliwości pisemnego poinformowania o niemożności udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem oraz nie ma możliwości wydania decyzji o umorzeniu postępowania.	Brak regulacji prawnych		
14.	Art. 20 ust. 2	W przypadku wniosków anonimowych oraz w przypadku wniosków, których treść budzi wątpliwości podmiot zobowiązany będzie miał problem z dotrzymaniem terminu wskazanego w ust. 2.	W pierwszej kolejności podmiot zobowiązany będzie musiał ustalić tożsamość osoby składającej wniosek. Ponadto w praktyce można spotkać się z wnioskami, które są na tyle nieprecyzyjnie sformułowane, że wymagają wezwania do uzupełnienia lub wyjaśnienia treści wniosku. Termin 14-dniowy winien być liczony od daty ustalenia danych koniecznych do prawidłowego rozpatrzenia wniosku.		
15.	Art. 20 ust. 3	Wnioskujemy o określenie w drodze ustawy lub rozporządzenia taryfikatora opłat związanych z udostępnieniem informacji publicznej, tak jak ma to miejsce w przypadku wniosków o udzielenie informacji składanych w innych trybach (np. dostęp do akt postępowań w sprawach cywilnych, dostęp do dokumentacji medycznej).	Praktycznie rozpatrzenie każdego wniosku o udostępnienie informacji rodzi koszty po stronie organów. W przypadku wniosków złożonych, których rozpatrzenie często absorbuje pracowników merytorycznych w stopniu zakłócającym pracę urzędu, podmiot zobowiązany musi szczególnie uzasadniać wysokość poniesionych kosztów. Wydaje się, że jest możliwe uśrednienie tych kosztów w skali kraju. Jednocześnie podkreślamy, że		

			nasza intencją nie jest nałożenie opłat w przypadku wniosków prostych, które np. wymagają skopiowania i przekazania wnioskodawcy kilkustronicowych dokumentów.		
16.	Art. 21 ust. 1	W poprzednich punktach wskazano problemy praktyczne związane obecnie ze stosowaniem przepisów.			
17.	Art.21 ust. 2	Popieramy kierunek zmian, wnosimy również o rozszerzenie możliwości wydania decyzji odmownej, gdy strona jest już w posiadaniu informacji (np. uzyskała dostęp w drodze wcześniej złożonego wniosku).			
18.	Art. 21 ust. 3	Przepis zawiera nieprawidłowe odwołanie do art. 7 ust. 1 pkt 2 i 3. Jeżeli projektodawcy chodziło o odwołanie do art. 8 ust. 1 pkt 2 , to wskazane brzmienie przepisu może doprowadzić do zaprzeczenia idei prawa do ochrony prywatności.	W niektórych przypadkach samo ujawnienie danych osób, będzie prowadziło do naruszenia prawa do prywatności (np. dane osób korzystających z pomocy społecznej).		
19.	Art. 24	Dla ograniczenia liczby spraw sądowych z zakresu dostępu do informacji publicznej wnosimy o rozważenie przez ustawodawcę wprowadzenia obowiązku wezwania organu do usunięcia naruszenia prawa (z krótszym niż standardowo terminem) przed skierowaniem sprawy do sadu oraz uregulowanie trybu odmowy udzielenia informacji, której organ nie zakwalifikował jako wniosku o udostępnienie informacji publicznej oraz zasad informowania o tym, że informacja została już udostępniona w inny sposób. Podmiot zobowiązany winien mieć	Z analizy spraw rozpatrywanych przez sądy wynika, że sporo spraw dotyczy skarg na bezczynność. Skargę na bezczynność może również dotyczyć przypadków, gdy podmiot zobowiązany odmówił udzielania informacji zwykłym pismem wskazując, że informacja nie jest informacją publiczną. Część spraw jest wynikiem zakwalifikowania wniosku jako spam. Prowadzenie tego typu spraw jest kosztowne, sąd w tego typu postępowaniach wskazuje na fakt pozostawiania organu w bezczynności bez analizy		

		zagwarantowaną możliwość naprawienia ewentualnego błędu w postępowaniu.	merytorycznej zasadności wniosku o udostępnienie informacji publicznej lub zastosowania wyłączeń wynikających z ustawy. Należy nadmienić, że można spotkać się z przypadkami, gdy wnioskodawca celowo składa wniosek w taki sposób by doprowadzić do postępowania sądowego. Celem jest zasądzenie kosztów postępowania. Przykładem jest sytuacja opisana w uzasadnieniu wyroku NSA sygn. I OSK 2642/16		
20.	Art. 27	Wskazany przepis nie powinien mieć zastosowania do jednostek samorządu terytorialnego.	Tryb prowadzenia konsultacji zgodnie z art. 3d ustawy o samorządzie powiatowym określa rada powiatu. Literalne brzmienie art. 27 spowoduje, że prowadzenie konsultacji w odniesieniu do projektów uchwał jednostek samorządu terytorialnego będzie konieczne w każdym przypadku. Należy zwrócić w tym miejscu uwagę, że nie każda uchwała organu stanowiącego jednostek samorządu terytorialnego ma charakter projektu aktu prawa miejscowego. Uchwała to forma działania organu o charakterze kolegialnym. Trudno wyobrazić sobie obowiązek prowadzenia konsultacji publicznych w stosunku do projektów zawierających regulacje o charakterze wewnętrznym. Przykładem może być uchwała o wyrażeniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym .		
21.	Art. 38	W stosunku do pracowników samorządowych nie jest oczywista relacja projektowanego przepisu do	Art. 30 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych ustanawia ogólny zakaz, w stosunku do pracowników		

		art. 30 ust.1 ustawy o pracownikach samorządowych.	<p>samorządowych, zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, wykonywania zajęć pozostających w sprzeczności lub związanych z zajęciami, które wykonuje w ramach obowiązków służbowych, wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronnictwo lub interesowność oraz zajęć sprzecznych z obowiązkami wynikającymi z ustawy.</p> <p>Pojawia się wątpliwość, czy art. 38 będzie dodatkową regulacją oraz czy w przypadku niewskazania przez kierownika jednostki zajęć oznaczających powstanie konfliktu interesów z pracownikiem samorządowym nadal będzie mógł być rozwiązany stosunek pracy w trybie art. 30 ust. 2 ustawy o pracownikach samorządowych.</p>		
22.	Art. 39 pkt 1 lit. c	Należy wykreślić sformułowanie „posiadających możliwość prowadzenia bądź” ewentualnie wskazać okres przejściowy dla obowiązywania tego przepisu w zakresie umożliwiającym wprowadzenie zmian w statutach stowarzyszeń i fundacji co najmniej do 30 czerwca 2018 r.	<p>Obecnie wiele stowarzyszeń i fundacji w statutach ma przewidzianą możliwość prowadzenia działalności gospodarczej ale z tego uprawnienia nie korzysta. Faktyczne podjęcie takiej działalności wymaga jednak decyzji organu zarządzającego. Brak przepisu przejściowego spowoduje, że w dniu wejścia w życie ustawy osoby wymienione w art. 40 nie będą mogły być członkami organu zarządzającego. W przypadku stowarzyszeń czy fundacji nie prowadzących działalności gospodarczej, a które taką możliwość mają przewidzianą w statutach konieczna będzie albo dymisja członków zarządu (co może</p>		

			<p>oznaczać w konsekwencji brak organu zarządzającego i paraliż organizacji) albo zmianę statutu. W przypadku stowarzyszeń zmiana statutu wymaga uchwały walnego zgromadzenia. Ponieważ walne zgromadzenia winny spotykać się w celu zatwierdzenia sprawozdań finansowych do 30 czerwca każdego roku, w tym terminie możliwe będzie wprowadzenie stosownych zmian w statutach.</p>		
23.	Art. 41 ust. 1	<p>Nie jest zrozumiałe znaczące ograniczenie możliwości sprawowania funkcji w spółkach samorządowych, w stosunku do obecnie obowiązujących unormowań prawnych. Ponadto nie jest oczywiste, czy osoba będąca kierownikiem komórki organizacyjnej urzędu i jednocześnie posiadająca upoważnienie do wydawania decyzji administracyjnej będzie mogła sprawować funkcje, o których mowa we wskazanym przepisie.</p>	<p>Zbyt restrykcyjna regulacja, niejasność przepisów.</p>		
24.	Art. 42	<p>Zbyt restrykcyjny przepis.</p>	<p>Z uwagi na konstytucyjne prawo do wyboru miejsca zatrudnienia, wprowadzenie 3-letniego zakazu zatrudnienia lub wykonywania odpłatnych zajęć u przedsiębiorcy wydaje się zbyt daleko idącym ograniczeniem. Ponadto zakaz powinien dotyczyć rozstrzygnięć, decyzji i wyroków związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Trudno wyobrazić sobie zasadność obowiązywania zakazu w przypadku gdy osoba pełniąca funkcję publiczną brała</p>		

			udział w rozstrzygnięciu na rzecz osoby fizycznej w sprawach np. rodzinnych, gdy ta osoba jest jednocześnie osobą prowadzącą działalność.		
25.	Art. 44	Przepis nieadekwatny do realiów rynku pracy.	Z uwagi na dynamikę rynku pracy trudno wyobrazić sobie, pracodawcę, który będzie oczekiwał kilka tygodni na możliwość zatrudnienia osoby, o której mowa w art. 42. Decyzje komisji winny zapadać w trybie przyśpieszonym,		
26.	Art. 47 ust. 3 pkt 1	W przypadku środków zgromadzonych w gotówce warto byłoby rozważyć wprowadzenie limitu, od którego informacje takie są ujawniane np.1000 zł	Obecnie literalne brzmienie przepisu wskazuje na konieczność wskazania w oświadczeniu majątkowym nawet niewielkich kwot w gotówce, które standardowo niemal każdy posiada na drobne wydatki. Z punktu widzenia celu dla którego zbiera się oświadczenia majątkowe informacja o posiadaniu w portfelu np. 80 zł jest informacją całkowicie obojętną.		
27.	Art. 47 ust. 3 pkt 5 i 6	Przy okazji standaryzacji oświadczeń majątkowych ustawodawca winien dążyć do usuwania wątpliwości w zakresie znaczenia niektórych pojęć. Nie jest oczywiste czy słowo posiadanie jest użyte w znaczeniu potocznym i obejmuje takie podstawy prawne posiadania jak własność, spółdzielcze prawo do lokalu, użytkowanie wieczyste czy również posiadanie na podstawie stosunków prawnych o charakterze obligacyjnym (najem, dzierżawa) oraz posiadanych bez podstawy prawnej.	Konieczne jest doprecyzowanie przepisów. Osobna uwaga w tym zakresie będzie dotyczyła już samego wzoru oświadczenia majątkowego.		
28.	Art. 47 ust. 3 pkt 13, 14, 15	Wnosimy o rozważenie podniesienia kwoty granicznej do 15 tys. zł.	W stosunku do pomiotów zobowiązanych do składania oświadczeń majątkowych w		

			<p>jednostkach samorządu terytorialnego granica 10 tys. zł wartości mienia ruchomego została ustalona kilkanaście lat temu. Z uwagi na znaczący wzrost wynagrodzeń oraz inflację, utrzymanie limitu na dotychczasowym poziomie jest bezzasadne. Analogiczna uwaga będzie dotyczyła zobowiązań pieniężnych oraz innych praw majątkowych.</p>		
29.	Art. 47 ust. 3 pkt 16	<p>Poziom 1000 zł jest zbyt niski, ponadto w przypadku małżonków prowadzących działalność gospodarczą wskazane brzmienie przepisu będzie prowadziło do ujawniania w oświadczeniach majątkowych danych klientów, którzy mogą być konsumentami.</p>	<p>Zbyt restrykcyjny przepis narażający konsumentów na ujawnienie ich danych osobowych.</p>		
30.	Art. 47 ust. 4 pkt 4	<p>Nie jest jasne co należy rozumieć pod pojęciem „dane stron stosunku prawnego”</p>	<p>Pojęcie nieprecyzyjne.</p>		
31.	Art. 49 pkt 108	<p>Skreślenie przepisu lub podwyższenie do tzw. progów unijnych wartość postępowania, której przekroczenie spowoduje konieczność złożenia oświadczeń majątkowych.</p>	<p>Zapis paraliżuje realizację zamówień publicznych . Członkami Sądu Konkursowego, zwykle (taka jest idea tego trybu) są fachowcy danej dziedziny np. artyści, architekci, urbaniści, naukowcy. Z zapisu projektu ustawy wynika, że powołanie Sądu Konkursowego pod warunkiem złożenia przez członka tego sądu oświadczenia majątkowego będzie niemożliwe. Już w obecnym stanie prawnym są trudności w sformułowaniu zespołu, który jest w stanie „pozytywnie” – w sposób skutkujący uczestniczeniem w procedurze, złożyć oświadczenia wynikające z art. 17 PZP. Zwykle są</p>		

			<p>to osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, z pewnością nie będą skłonne do ujawniania swego stanu majątkowego, relacji majątkowych w związku małżeńskim itp. Podobnie rzecz się będzie miała w przypadku biegłych.</p> <p>W jednostkach samorządu terytorialnego (i innych podmiotach stosujących ustawę PZP) wielu pracowników uczestniczy w procesie przygotowania postępowania (opis przedmiotu zamówienia, szacowanie wartości, ustalenie warunków udziału w postępowaniu, kryteria oceny ofert itp.), wszyscy uczestniczący w tych czynnościach składają stosowne oświadczenie wynikające z art. 17 ustawy PZP. Wymaganie składania przez te osoby oświadczeń majątkowych jest zbyt daleko idącą ingerencją w prywatność.</p>		
32.	Art. 50	<p>W przypadku osób składających oświadczenia majątkowe z różnych tytułów, wskazany przepis nie zniweluje konieczności składania oświadczeń na rozpoczęcie i zakończenie sprawowania funkcji publicznej (z uwagi na datę wg. której składane jest oświadczenie majątkowe tj. wg daty na dzień objęcia stanowiska oraz jego opuszczenia nie dojdzie do zbiegu obowiązków złożenia oświadczeń).</p>	<p>Przepisy winny wymagać złożenia jednego oświadczenia wg stanu na dzień objęcia pierwszej funkcji określonej w art. 49, na dzień 31 grudnia danego roku oraz opuszczenia ostatniego stanowiska/funkcji, z którą wiąże się konieczność złożenia oświadczenia majątkowego.</p>		
33.	Art. 51	<p>Wskazany przepis powinien nakładać obowiązek informacyjny na wszystkie podmioty zobowiązane do przyjęcia oświadczeń majątkowych,</p>			

		a nie tylko kierowników jednostek.			
34.	Art. 62 ust. 3	Nie jest jasne na jakich zasadach ma odbywać się analiza oświadczeń i porównywanie zawartych w nich danych w sytuacji gdy następujące po sobie oświadczenia będą składane do różnych organów (zgodnie z art. 50 ustawy). Projekt nie rozstrzyga w sposób jednoznaczny czy organ, który otrzymał informację o której mowa w art. 50 również będzie zobowiązany do analizy oświadczeń oraz czy kopię informacji będzie zobowiązany przekazać do urzędu skarbowego.			
35.	67	Przepis może prowadzić do nadużyć. Należy ponadto określić termin dla prokuratora, na rozstrzygnięcie spraw o których mowa w art. 67 ust. 2	Niemal bezwzględna ochrona sygnalisty może prowadzić do nadużyć tej instytucji (zgłaszania fałszywych informacji o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wyłącznie w celu ochrony stosunku pracy lub stosunku cywilnoprawnego). Brak terminu do wyrażenia zgody na rozwiązanie/zmianę stosunku pracy/umowy może doprowadzić do kolizji z innymi aktami prawnymi określającymi np. zakazy zajmowania stanowisk przez osoby niespełniające warunków określonych w tych przepisach a w przypadku umów cywilnoprawnych do uszczerplenia finansów publicznych.		
36.	72	Nie jesteśmy przeciwko tworzeniu i wdrażaniu w jednostkach procedur antykorupcyjnych niemniej jednak wydaje się, że obowiązek taki winien spoczywać na większych jednostkach, gdzie proces decyzyjny	Obecne brzmienie przepisu spowoduje, że procedury antykorupcyjne będą musiały być wdrażane w takich jednostkach jak szkoły, domy pomocy społecznej, placówki wsparcia dziennego,		

		jest rozmyty.	placówki opiekuńczo-wychowawcze, domy kultury oraz innych jednostkach często zatrudniających na stałe kilku pracowników, i to nawet w przypadku gdy obsługa finansowo-administracyjna tych jednostek została przekazana na zewnątrz tej jednostki.		
37.	Rozdział 11	Całość przepisów karnych przewidzianych w ustawie ma charakter wyjątkowo restrykcyjny, zwłaszcza w kontekście daleko idącej niedoskonałości projektowanych przepisów.			
38.	Rozdział 13	Wdrożenie przepisów wymaga przeszkolenia pracowników, dokonania zmian w statutach stowarzyszeń i fundacji, wytworzenia procedur antykorupcyjnych dlatego konieczne jest wprowadzenie odpowiedniego vacatio legis.			
39.	Wzór oświadczenia majątkowego	1) II Nieruchomości 2) VII uczestnictwo we władzach 3) VIII Dochody 4) IX składniki mienia	1) dom nie jest samodzielną nieruchomością, prawodawca winien posługiwać się sformułowaniami użytym w ustawie oraz we wzorze oświadczenia w takim znaczeniu w jakim sformułowania te są definiowane na gruncie prawa cywilnego. Co należy wpisać w przypadku braku tytułu prawnego do posiadanej nieruchomości (np. biegnie termin zasiedzenia). Nie wiadomo gdzie w oświadczeniu wpisać nieruchomość, na której posadowiony jest budynek mieszkalny w budowie; 2) należy doprecyzować, że chodzi o inne osoby prawne prowadzące		

			<p>działalność gospodarczą (zgodnie z brzmieniem art. 47 ust. 3 pkt 8);</p> <p>3) w zakresie umów zlecenie należy doprecyzować, czy chodzi o umowy zlecenie w rozumieniu k.c. czy również umowy do których stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zlecenia;</p> <p>W przypadku innych źródeł wskazany zapis oznacza, że obywatele będą zobowiązani do ujawniania kwot otrzymanych w ramach pomocy społecznej, polityki rodzinnej, ustawy za życiem itp.</p> <p>4) nie wiadomo z jakich względów osobno w oświadczeniu majątkowym należy podawać pojazdy mechaniczne o wartości do 10 tys. złotych.</p>		
40.	Uwaga do trybu prac nad ustawą	Z uwagi na krótki okres opiniowania (strona samorządowa KWRiST otrzymała projekt 30 października w godzinach popołudniowych) zastrzegamy sobie prawo zgłaszania dalszych uwag do projektu w toku pracy właściwego zespołu KWRiST.			